DOMSTOLENS DOM
AF 15. DECEMBER 1977 [1]

Auditeur du travail mod Bernard Dufour, S.A. Creyf's Interim og S.A. Creyf's industrial (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal correctionnel de Charleroi)

Sag 76/77

Sammendrag

Landevejstransport — sociale bestemmelser — harmonisering — personlig kontrolbog — udlevering — transportvirksomhed — forpligtelse — virksomhed som udlejer midlertidig arbejdskraft — eventuel ansvar

(Forordning nr. 543/69, artikel 14, stk. 7 og 8)

Det er transportvirksomheden, der tager stilling til, om der skal udleveres en personlig kontrolbog til medlemmerne af det medfølgende personale, og forpligtelsen til at overholde bestemmelserne i artikel 14, stk. 7 og 8 påhviler derfor transportvirksomheden. Noget andet ville kunne gælde, hvis nationale lovbestemmelser, udstedt i medfør af forordningens artikel 14, stk. 9, særligt med henblik på udlejning af arbejdskraft pålagde den virksomhed, som udlejede midlertidig arbejdskraft, denne forpligtelse.

I sag 76/77

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Tribunal correctionnel de Charleroi er indgivet til Domstolen for i den sag, som verserer for nævnte ret mellem

AUDITEUR DU TRAVAIL

og

BERNARD DUFOUR, S.A. CREYF'S INTERIM OG S.A. CREYF'S INDUSTRIAL

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af ordet »virksomhed« i artikel 14, stk. 7 og 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 543/69 af 25. marts

1 — Processprog: Fransk.

1969 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for landevejstransport,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene M. Sørensen og G. Bosco, dommerne A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, A. J. Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe og A. Touffait,

generaladvokat: F. Capotorti
justissekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og parternes anbringender under den skriftlige og mundtlige forhandling kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at det belgiske politi under en kontrol i Ronse (Belgien) den 30. Juli 1975 standsede en lastbil, som kørte for firmaet Daniel Construction Company International, og som førtes af chaufføren André Gustin, der ikke var i besiddelse af den personlige kontrolbog, som er foreskrevet i artikel 14, stk. 1 i Rådets forordning 543/69, og at lastbilen heller ikke var forsynet med et kontrolapparat, som havde kunnet erstatte den foreskrevne personlige kontrolbog. Firmaet Daniel C.C.I. har forklaret, at det hos S.A. Creyf's Interim havde lejet chaufføren Gustin André til at køre en af dets egne lastbiler. Sidstnævnte selskabs direktør Bernard Dufour har forklaret, at han til firmaet Daniel C.C.I. havde udlejet en chauffør med gyldigt førerbevis, og har gjort opmærksom på, at S.A. Creyf's ikke selv ejede noget køretøj.

Anklagemyndigheden indledte retsforfølgning mod Bernard Dufour for overtrædelse af arrêté royal af 23. marts 1970, der straffes efter artikel 2 i lov af 18. februar 1969, og mod S.A. Creyf's Interim som civilretlig ansvarlig.

Tribunal correctionnel de Charleroi fandt herefter, at der opstod spørgsmål om, hvorvidt forpligtelsen til at udlevere den personlige kontrolbog til medlemmerne

af et køretøjs medfølgende personale, påhviler den virksomhed, hvis eneste erhvervsvirksomhed består i at udleje arbejdskraft, i det foreliggende tilfælde en lastbilfører, eller den virksomhed, som har lejet denne arbejdskraft og anvendt nævnte fører til sine landevejstransporter.

Tribunal correctionnel fandt:

— at artikel 14, stk. 1 i Rådets forordning 543/69 (EFT 1969 (I), s. 158; org.ref. JO 1969 L 77) kræver, at medlemmerne af det medfølgende personale på et køretøj, som ikke er indsat i rutekørsel, skal være i besiddelse af en personlig kontrolbog, som er i overensstemmelse med den model, der fremtræder som bilag til forordningen;

— at artikel 14, stk. 7 foreskriver, at hver virksomhed skal føre en fortegnelse over de personlige kontrolbøger, og at denne fortegnelse skal indeholde navnene på de medlemmer af det medfølgende personale, der har fået udleveret en bog;

— artikel 14, stk. 8 bestemmer, at virksomheden skal opbevare de afsluttede personlige kontrolbøger i mindst et år.

Efter at Tribunal correctionnel forgæves havde forsøgt at finde frem til en definition af begrebet virksomhed i artikel 1 i forordning 543/69, hvori de begreber, som anvendes i forordningens følgende bestemmelser, er defineret, anførte den, at samme forordnings artikel 18 med hensyn til de til gennemførelsen af forordningen nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser henviser til foranstaltninger, som medlemsstaterne selv i god tid skal træffe efter høring af Kommissionen; ifølge artikel 18 skal disse bestemmelser bl.a. omfatte organisation, fremgangsmåde og midler til kontrol samt de i tilfælde af overtrædelse *gældende sanktioner.*

Efter at Tribunal correctionnel derpå havde udfundet og undersøgt de nationale bestemmelser, som de belgiske myndigheder havde indført til gennemførelse af fællesskabsforordning nr. 543/69, nåede retten frem til, at arretés royaux af 23. marts 1970 og 7. maj 1973 lige så lidt som fællesskabsbestemmelserne indeholdt en definition af begrebet virksomhed. Retspraksis fra den belgiske Cour de Cassation indeholdt heller ikke nogen løsning på det foreliggende problem.

Tribunal correctionnel de Charleroi traf herefter afgørelse om at udnytte muligheden for efter EØF-traktatens artikel 177 at anmode De europæiske Fællesskabers Domstol om en præjudiciel afgørelse og forelagde følgende præjudicielle spørgsmål:

»Vedrørende fortolkningen af ordet 'virksomhed' i artikel 14, stk. 7 og 8 i forordning (EØF) nr. 543/69 af 25. marts 1969 og i bilagene til de belgiske arretés royaux af 23. marts 1970 og 7. maj 1973:

1. Menes der med ordet 'virksomhed' udelukkende den fysiske eller juridiske person, som faktisk, enten selv eller ved sine ansatte udfører landevejstransport, selv om denne transport kun udgør en del af hans erhvervsvirksomhed?
2. Såfremt ovennævnte person som arbejdskraft anvender lejet arbejdskraft til at føre sit køretøj eller sine køretøjer, er denne person da selv fritaget for pligten til at udlevere den personlige kontrolbog til ethvert medlem af det medfølgende personale, og menes der med ordet 'virksomhed' i dette tilfælde den fysiske eller juridiske person, som udlejer arbejdskraften?
3. Skal ordet 'virksomhed' forstås således, at det betyder 'arbejdsgiver', og at underordnelsesforholdet mellem udlejeren af arbejdskraften og arbejdstageren i dette tilfælde fortsat består, eller opstår der i dette tilfælde et underordnelsesforhold mellem lejeren af arbejdskraften og arbejdstageren?

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber og den nederlandske regering har indgivet skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for Domstolen.

Domstolen har efter at have hørt generaladvokaten besluttet at indlede de mundtlige retsforhandlinger uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog anmodet den retsinstans, som har forelagt spørgsmålet om, såfremt det er muligt, at fremsende følgende:

»— den arbejdskontrakt, som var indgået mellem de 'to virksomheder' angående chaufføren André Gustin
— brevvekslingen mellem virksomhederne i forbindelse med denne aftale
— kontrakten mellem chaufføren Gustin og udlejningsvirksomheden
— navnet på den virksomhedsejer, som lønner Gustin, og som betaler hans sociale forsikringer,«

og har under de mundtlige retsforhandlinger anmodet Kommissionen om at præcisere, hvem der efter dens opfattelse »normalt« skulle udlevere den personlige kontrolbog: ejeren af en lastbil eller den person, som udlejer chaufføren.

II — Sammenfatning af de i henhold til artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen indgivne skriftlige indlæg

Vedrørende »formaliteten«

Kommissionen har anført, at den ikke har nogen bemærkninger med hensyn til realitetsbehandlingen af anmodningen fra Tribunal correctionnel de Charleroi, »for så vidt som den vedrører fortolkningen af fællesskabsbestemmelser«.

Realiteten

Den nederlandske regering har med hensyn til det første spørgsmål, som er forelagt Domstolen, anført, at begrebet virksomhed i forordning (EØF) 543/69 udelukkende omfatter fysiske eller juridiske personer, som selv eller ved eget personale eller lejet arbejdskraft, helt eller delvis udfører landevejstransport og arbejde i forbindelse hermed.

Nederlandenes regering har med hensyn til spørgsmål 2 og 3 anført, at således som den foreliggende sags omstændigheder er oplyst i spørgsmålene, må begrebet virksomhed omfatte en fysisk eller juridisk person, for hvem et medlem af det medfølgende personale faktisk udfører arbejder i forbindelse med landevejstransport. Pligten til at udlevere den personlige kontrolbog påhviler denne person, og denne ifalder også strafansvar for overtrædelse af de for virksomheden gældende bestemmelser, herunder pligten til at udlevere den personlige kontrolbog. Efter den nederlandske regerings opfattelse er denne løsning den mest hensigtsmæssige, alene fordi det er rimeligt, at den person, som har størst mulighed for at sørge for at ovenfor anførte bestemmelser overholdes, gøres strafferetligt ansvarlig.

Kommissionen har gennemgået sagens omstændigheder og de gældende bestemmelser og har understreget betydningen af forordning 543/69, hvis tre mål — socialt fremskridt, harmonisering af konkurrencevilkårene og trafiksikkerhed — fremhævedes af Domstolen i dens dom i sag 65/76 af 25. januar 1977 (Sml. 1977, s. 29).

Den foreliggende sag rejser spørgsmålet om, hvorledes »virksomhed« efter denne forordning skal forstås, navnlig i det særlige tilfælde, hvor den chauffør, som er fører af et transportfirmas køretøj, er »udlejet« af en virksomhed, der udlejer midlertidig arbejdskraft (angående spørgsmålet midlertidig arbejdskraft i Fællesskabet har Kommissionen henvist til en artikel af prof. G. Schnorr i C.D.E. 1973, s. 131).

Det fremgår af forordning 543/69 og de belgiske gennemførelsesbestemmelser, at der består en klar sondring mellem virksomheden og medlemmerne af det medfølgende personale, hvis forpligtelser er forskellige, og at de nationale offentlige myndigheder, som udleverer den personlige kontrolbog, ikke udleverer denne direkte til medlemmerne af det medfølgende personale men stiller dem til disposition for virksomhederne, som selv udleverer den personlige kontrolbog.

Efter at Kommissionen har undersøgt forordningen og bilaget, er den af den opfattelse, at der ikke er nogen forskel i anvendelsen af begreberne virksomhed og arbejdsgiver, hvilket også Domstolen anførte i præmis 11 i den allerede nævnte dom i sag 65/76. Udtrykket »virksomhed« må derfor forstås i videste forstand og omfatter såvel den arbejdsgiver, der betaler lønnen og bærer de sociale byrder, som enhver, som chaufføren i kraft af et underordnelsesforhold er ansat under.

Men vanskeligheden i den foreliggende sag ligger netop i, at en chauffør ikke, fordi en virksomhed, som udlejer midlertidig arbejdskraft, er mellemled, er forpligtet til at arbejde over for den samme person, som han er forpligtet til at adlyde; endvidere består der i forhold til chaufføren to arbejdsforhold. »Dette indebærer, at den virksomhed, som udlejer midlertidig arbejdskraft, ikke kan udleje en fører uden at sikre sig, at denne er i besiddelse af en personlig kontrolbog, hvilket er lige så vigtigt, som f.eks. førerbevis; ligeledes kan en virksomhed, som udfører en transport, ikke lade en person føre et af virksomhedens køretøjer uden at have kontrolleret, at han er i besiddelse af kontrolbogen; endelig må føreren ikke køre uden denne kontrolbog, som han hver dag skal holde à jour.«

Kommissionen er herefter, da der foreligger en forpligtelse til at nå et bestemt resultat, af den opfattelse, at »i tilfælde, hvor der altså er tale om flere »virksomheder«, påhviler der disse en pligt til indbyrdes at sikre sig, at den personlige kontrolbog udleveres af den ene eller den anden virksomhed, således at forordningen kan finde anvendelse i sin helhed«.

Under disse omstændigheder foreligger der flere muligheder:

a) Den nationale lovgiver kan have udstedt de med henblik herpå nødvendige bestemmelser og med hensyn til tilfælde, som er analoge med den foreliggende sag, have angivet den virksomhed, som faktisk skal udlevere kontrolbogen til medlemmerne af det medfølgende personale.
b) Såfremt der ikke er indført sådanne bestemmelser, må aftalebestemmelserne mellem de pågældende virksomheder være afgørende for, hvilken af virksomhederne pligten til at udlevere bogen påhviler.

Det tilkommer naturligvis den nationale retsinstans at undersøge, i hvilket omfang der foreligger sådanne bestemmelser. I mangel af sådanne bestemmelser må de virksomheder, som direkte eller indirekte, lejlighedsvis eller permanent, udfører transportaktiviteter, som forordningen finder anvendelse på, i hvert enkelt tilfælde og inden personalets bortkørsel, sikre sig, at den personlige kontrolbog er udleveret til dette.

Pligten til at udlevere kontrolbogen er nemlig en ufravigelig forpligtelse til at nå et bestemt resultat, der påhviler alle, som omfattes af forordningen og som skal sikre, at ingen part unddrager sig sit ansvar ved at påberåbe sig den anden parts ansvar.

I tilfælde, hvor de pågældende virksomheder ikke indbyrdes har sikret sig, at kontrolbogen er udleveret, må de begge gøres ansvarlige for ikke at have udleveret den.

Kommissionen har altså foreslået, at de præjudicielle spørgsmål, som Tribunal correctionnel de Charleroi har forelagt Domstolen, besvares således:

— »ved 'virksomhed' efter forordning 543/69 forstås enhver juridisk eller fysisk person, som direkte eller indirekte, lejlighedsvis eller permanent, udfører transportarbejde inden for forordningens anvendelsesområde, blandt andet når den pågældende person benytter lejet arbejdskraft eller udlejer denne arbejdskraft;
— såfremt der ikke foreligger nationale bestemmelser eller er indgået nogen aftaler mellem parterne, som angiver, hvem pligten til at udlevere kontrolbogen påhviler, er de forskellige pågældende virksomheder pligtige

indbyrdes at sikre sig, at den personlige kontrolbog faktisk udleveres;
— såfremt disse virksomheder ikke har sikret sig, at kontrolbogen er udleveret, må de i lige grad gøres ansvarlige for ikke at have udleveret denne.«

III — Mundtlige forhandlinger

I retsmødet den 26. oktober 1977 mødte Etienne Lasnet på Kommissionens vegne som befuldmægtiget.

Han besvarede to spørgsmål fra den refererende dommer og anførte følgende:
— Kommissionen fastholder, at en situation, som den, der har givet anledning til tvisten, normalt bør være reguleret af en national lovbestemmelse;
— i mangel af en sådan lovbestemmelse kan en anden løsning være, at der foreligger en frivillig aftale mellem de pågældende virksomheder;
— såfremt der ikke findes nogen lovbestemmelser eller nogen privat aftale, må virksomhederne indbyrdes sikre sig, at fællesskabsbestemmelserne overholdes; føreren selv må have kendskab til disse, idet ingen må formenes ikke at have kendskab til loven;
— under alle omstændigheder er forpligtelsen til at nå et »bestemt resultat« i fællesskabsbestemmelserne ufravigelig, hvilket er begrundelsen for at lade begge virksomheder være ansvarlige;
— kun hvor der foreligger sikre beviser, kan, som foreslået af Nederlandenes regering, den ene virksomhed gøres ansvarlig frem for den anden.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. november 1977.

Præmisser

1 Ved dom af 13. juni 1977, indgået til Domstolen den 30. juni 1977, har Tribunal correctionnel i retskredsen Charleroi i medfør af EØF-traktatens artikel 177 anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af ordet »virksomhed« i artikel 14, stk. 7 og 8 i EØF-forordning nr. 543/69 af 25. marts 1969 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for landevejstransport (EFT 1969 (I), s. 158; org.ref. JO L 77 af 29. 3. 1969, s. 49) samt i bilagene til arrêtés royaux af henholdsvis 23. marts 1970 og 7. maj 1973, der gennemfører nævnte forordning;

2 spørgsmålet er rejst under en straffesag mod direktøren for en virksomhed, som udlejer midlertidig arbejdskraft, og som til et transportfirma havde udlejet en »midlertidig fører«, der under kørsel med en lastbil, hvis største tilladte vægt var over 3,5 tons, ved en politikontrol den 30. juli 1975 ikke var i besiddelse af den personlige kontrolbog, som er påbudt i artikel 14, stk. 1 i forordning nr. 543/69, en overtrædelse, som er strafbar efter artikel 2 i belgisk lov af 18. februar 1969;

3 den nationale retsinstans spørger, om pligten til at udlevere den personlige kontrolbog til medlemmerne af det medfølgende personale påhviler den virksomhed, som udlejer arbejdskraft, eller den virksomhed, som benytter denne fører til at udføre sine landevejstransporter, idet bilagets bestemmelser anvender begreberne virksomhed og arbejdsgiver, skønt disse ikke er defineret i forordning 543/69;

4 den nationale retsinstans har forelagt følgende spørgsmål:

1. Menes der med ordet »virksomhed« udelukkende den fysiske eller juridiske person, *som* faktisk, enten selv eller ved sine ansatte, *udfører landevejstransport,* selv om denne transport kun udgør en del af hans erhvervsvirksomhed?

2. Såfremt ovennævnte person som arbejdskraft anvender lejet arbejdskraft til at føre sit køretøj eller sine køretøjer, er denne person da selv fritaget for pligten til at udlevere den personlige kontrolbog til ethvert medlem af det medfølgende personale, og menes der med ordet »virksomhed« i dette tilfælde den fysiske eller juridiske person, som udlejer arbejdskraften?

3. Skal ordet »virksomhed« forstås således, at det betyder »arbejdsgiver«, og at underordnelsesforholdet mellem udlejeren af arbejdskraften og arbejdstageren i dette tilfælde fortsat består, eller opstår der i dette tilfælde et underordnelsesforhold mellem lejeren af arbejdskraften og arbejdstageren?

5 Disse spørgsmål indebærer, at forordning 543/69 må fortolkes under hensyn til, at der findes virksomheder, som udlejer midlertidig arbejdskraft, og virksomheder, som benytter denne.

6 I 1969, da fællesskabsinstitutionerne harmoniserede vilkårene for landevejstransporten, var der ganske få virksomheder, som udlejede midlertidig arbejdskraft, hvilket forklarer, hvorfor de problemer, som rejser sig på dette særlige område, ikke blev løst.

7 Ifølge artikel 14, stk. 9 i forordning nr. 543/69 er det overladt medlemsstaterne at træffe »alle nødvendige foranstaltninger til udstedelse af og kontrol med disse kontrolbøger«.

8 Artikel 14, stk. 7 og 8 i forordning nr. 543/69 bestemmer, at »hver virksomhed skal føre en fortegnelse over de personlige kontrolbøger«, og at »virksomheden skal opbevare de afsluttede personlige kontrolbøger i mindst et år«.

9 Alene den italienske udgave af forordningen definerer den virksomhed, som skal opbevare en fortegnelse over de personlige kontrolbøger, idet forpligtelsen hertil påhviler »transportvirksomheden«;

10 derimod er udtrykket »virksomhed« ikke defineret i udgaverne på Fællesskabets øvrige officielle sprog.

11 Under hensyn til disse forskelle i forordningens udgave på tidspunktet for denne sags omstændigheder må forordningens personelle anvendelsesområde i relation til den for udlevering af nævnte kontrolbog ansvarlige virksomhed bestemmes ud fra det med forordningen indførte system og forordningens mål;

12 denne forordning er et led i harmoniseringen af de nationale lovgivninger og forfølger i den sammenhæng en række mål, som vedrører den sociale beskyttelse af føreren, trafiksikkerheden og ligheden i konkurrencevilkår for transportvirksomheder;

13 til opfyldelse af disse mål blev der ved denne forordning — blandt andet — indført en personlig kontrolbog med døgnblade, hvori navnlig indføres køre- og hviletiden samt en ugerapport, hvor de samlede arbejdsperioder i ugen opføres;

14 denne kontrolbog er ikke obligatorisk for transporter, som foretages med de i artikel 4 i forordning 543/69 angivne køretøjer eller uden for Fællesskabet (artikel 2).

15 Under hensyn til, at det er transportvirksomheden, som afgør, hvilket køretøj, der skal føres, hvilken rute, som skal følges, og dennes længde samt køre- og hviletiderne, er det denne virksomhed, der kan tage stilling til, om der skal udlevers en personlig kontrolbog til medlemmerne af det medfølgende perso-

nale, og derfor påhviler forpligtelsen til at overholde bestemmelserne i artikel 14, stk. 7 og 8 transportvirksomheden;

16 noget andet ville kun gælde, hvis nationale lovbestemmelser, udstedt i medfør af forordningens artikel 14, stk. 9, særligt med henblik på udlejning af arbejdskraft pålagde den virksomhed, som udlejede midlertidig arbejdskraft, denne forpligtelse.

17 Det ovenfor anførte fører til, at på grund af fællesskabsbestemmelsernes indhold på tidspunktet for sagens omstændigheder og under hensyn til de mål, som disse fællesskabsbestemmelser forfølger, og til de nationale lovgivninger må de tre spørgsmål, som er forelagt af den nationale retsinstans besvares under ét og således som angivet ovenfor.

Vedrørende sagsomkostningerne

18 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber og af Nederlandenes regering, som begge har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

19 da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale retsinstans, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Tribunal correctionnel for retskredsen Charleroi ved dom af 13. juni 1977 for ret:

Forpligtelsen til at overholde bestemmelserne i artikel 14, stk. 7 og 8 i forordning nr. 543/69 påhviler transportvirksomheden.

Noget andet ville kun gælde, hvis nationale lovbestemmelser, udstedt i medfør af forordningens artikel 14, stk. 9, særligt med henblik på udlejning af arbejdskraft pålagde den virksomhed, som udlejede midlertidig arbejdskraft, denne forpligtelse.

Kutscher Sørensen Bosco Donner Mertens de Wilmars

Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. december 1977.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 22. NOVEMBER 1977 [1]

Høje Ret.

1. Den foreliggende sag vedrører en præjudiciel fortolkning af artikel 14, stk. 7 og 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 543/69 af 25. marts 1969 om »harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for landevejstransport«, samt supplerende og ændrende bestemmelser i nævnte forordnings bilag og i de senere forordninger nr. 514/72 og nr. 515/72 af 28. februar 1972.

Forordning 543/69 indeholder ikke alene af sociale grunde men også af hensyn til trafiksikkerheden præcise bestemmelser for sammensætningen af transportkøretøjets personale, om køretidens længde og om hviletiderne. For at sikre disse regler overholdt nævnte artikel 14, stk. 1, at »medlemmer af det medfølgende personale på et køretøj, som ikke er indsat i rutekørsel, skal være i besiddelse af en personlig kontrolbog, som er i overensstemmelse med den model, der fremtræder som bilag«. I medfør af stykke 6 skal »medlemmerne af det medfølgende personale ... på forlangende forevise den personlige kontrolbog for de ansatte kontrollører«. Stykke 7 indeholder en forpligtelse for »hver virksomhed« — men den italienske udgave af forordningen præciserer »*enhver transportvirksomhed*« — til at føre en fortegnelse over de personlige kontrolbøger, som ligeledes på forlangende skal forevises for de ansatte kontrollører; fortegnelsen skal blandt andet oplyse om, hvornår og til hvem virksomheden har udleveret personlige kontrolbøger. Når disse kontrolbøger er fuldstændigt afsluttet, skal virksomheden desuden i henhold til stykke 8 opbevare dem i

1 — Oversat fra italiensk.